

Sygn. akt III CNP 20/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa G. Spółdzielni Mieszkaniowej w N.
przeciwko M. K. i T. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 sierpnia 2013 r.,
na skutek skargi pozwanych
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 2 sierpnia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanych M. K. i T. K. od wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 26 kwietnia 2012 r.

Od wyroku Sądu Okręgowego pozwani wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać realnie poniesiona później niż w dacie wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

Skarżący powołali się na szkodę w postaci zasądzonej należności w kwocie 655,19 zł oraz szkodę niemajątkową w postaci „zagrożenia (na skutek wydania

wyroku), a nie tylko odczucia, ich niemajątkowych wartości”. Powołali się zatem nie na szkodę realną poniesioną na skutek wydania zaskarżonego wyroku, ale na szkodę abstrakcyjną, przyszłą, bez bliższego określenia jej rodzaju i rozmiaru. Taka próba uprawdopodobnienia wystąpienia szkody w oczywisty sposób nie spełnia przesłanki art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarga pozwanych jest niedopuszczalna również z tej przyczyny, że nie wskazuje przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c. polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej, juretrycznej argumentacji, przedstawiającej, jakie podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka narusza zaskarżone orzeczenie i wskazaniu, na czym polegała obraza przepisów mających znaczenie dla ich ochrony (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 112 i z dnia 29 sierpnia 2012 r., IV CNP 29/12, niepubl.). Należy przy tym zaznaczyć, że niewystarczające jest wskazanie, że wyrok jest niezgodny wyłącznie z normą konstytucyjną, gdyż przepisy konstytucyjne nie stanowią samodzielnego źródła roszczeń.

Ponadto zarzuty sformułowane przez skarżących w rzeczywistości zmierzają do poważenia ustaleń faktycznych, co w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalne (art. 424⁴ zd. 2 k.p.c.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).